

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2019/C 348/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het Publicatieblad van de Europese Unie	1
---------------	--	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2019/C 348/02	Zaak C-449/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Baden-Württemberg (Duitsland) op 13 juni 2019 – WEG Tevesstraße/Finanzamt Villingen-Schwenningen	2
2019/C 348/03	Zaak C-465/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Straubing (Duitsland) op 19 juni 2019 – B & L Elektrogeräte GmbH/GC	2
2019/C 348/04	Zaak C-471/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Grondwettelijk Hof (België) op 20 juni 2019 – Middlegate Europe NV tegen Ministerraad	3

2019/C 348/05	Zaak C-491/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door deKúria (Hongarije) op 26 juni 2019 – Emberi Erőforrások Minisztériuma/Szent Borbála Kórház	4
2019/C 348/06	Zaak C-507/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 3 juli 2019 – Bondsrepubliek Duitsland/XT	4
2019/C 348/07	Zaak C-529/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Potsdam (Duitsland) op 11 juli 2019 – Möbel Kraft GmbH & Co. KG/ML.....	6
2019/C 348/08	Zaak C-540/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 16 juli 2019 – WV/Landkreis Harburg.....	6
2019/C 348/09	Zaak C-546/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 16 juli 2019 – BZ/Westerwaldkreis.....	7
2019/C 348/10	Zaak C-559/19: Beroep ingesteld op 22 juli 2019 – Commissie/Spanje	8
2019/C 348/11	Zaak C-596/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 6 augustus 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 27 juni 2019 in zaak T-20/17, Hongarije/Commissie	10
2019/C 348/12	Zaak C-603/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Špecializovaný trestný súd (Slowakije) op 9 augustus 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF	11
2019/C 348/13	Zaak C-609/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Frankrijk) op 13 augustus 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE	12
2019/C 348/14	Zaak C-623/19 P: Hogere voorziening, ingesteld op 21 augustus 2019 door Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 28 juni 2019 in zaak T-64/18, Alfamicro/Commissie	13
2019/C 348/15	Zaak C-638/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 27 augustus 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer, uitgebreid) van 18 juni 2019 in zaak T-624/15, European Food e.a./Commissie.....	14
Gerecht		
2019/C 348/16	Zaak T-499/19: Beroep ingesteld op 10 juli 2019 – ZU/EDEO	16
2019/C 348/17	Zaak T-566/19: Beroep ingesteld op 17 augustus 2019 – Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie	17
2019/C 348/18	Zaak T-582/19: Beroep ingesteld op 23 augustus 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Lacoste (LOVE PINK).....	17
2019/C 348/19	Zaak T-583/19: Beroep ingesteld op 23 augustus 2019 – Electrolux Home Products/EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE).....	18

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN
DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het Publicatieblad van de Europese Unie

(2019/C 348/01)

Laatste publicatie

PB C 337 van 7.10.2019

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 328 van 30.9.2019

PB C 319 van 23.9.2019

PB C 312 van 16.9.2019

PB C 305 van 9.9.2019

PB C 295 van 2.9.2019

PB C 288 van 26.8.2019

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Baden-Württemberg (Duitsland) op 13 juni 2019 – WEG Tevesstraße/Finanzamt Villingen-Schwenningen

*(Zaak C-449/19)**(2019/C 348/02)**Procestaal: Duits***Verwijzende rechter**

Finanzgericht Baden-Württemberg

Partijen in het hoofdgeding*Verzoekende partij:* WEG Tevesstraße*Verwerende partij:* Finanzamt Villingen-Schwenningen**Prejudiciële vraag**

Moeten de bepalingen van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat krachtens welke btw-vrijstelling wordt verleend voor leveringen van warmte door verenigingen van eigenaren ten behoeve van de eigenaren?

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Straubing (Duitsland) op 19 juni 2019 – B & L Elektrogeräte GmbH/GC

*(Zaak C-465/19)**(2019/C 348/03)**Procestaal: Duits***Verwijzende rechter**

Amtsgericht Straubing

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: B & L Elektrogeräte GmbH

Verwerende partij: GC

Prejudiciële vraag

Is er sprake van een buiten verkoopruimten gesloten overeenkomst in de zin van artikel 2, punt 8, onder c), van richtlijn 2011/83/EU ⁽¹⁾, die gepaard gaat met een herroepingsrecht overeenkomstig artikel 9 van deze richtlijn, wanneer een handelaar die zich op een beurs in dan wel vóór een verkoopstand bevindt die geldt als verkoopruimte in de zin van artikel 2, punt 9, van de richtlijn, een consument aanspreekt die in een beurshal op een consumentenbeurs in de gang vóór de verkoopstand staat zonder met de handelaar te communiceren en de overeenkomst vervolgens in de verkoopstand tot stand komt?

(¹) Richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB 2011, L 304, blz. 64).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Grondwettelijk Hof (België) op 20 juni 2019 –
Middlegate Europe NV tegen Ministerraad**

(Zaak C-471/19)

(2019/C 348/04)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Grondwettelijk Hof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Middlegate Europe NV

Verweerder: Ministerraad

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 49 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 56 van hetzelfde Verdrag, met de artikelen 15 en 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met het gelijkheidsbeginsel, aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die personen of ondernemingen die in een Belgisch havengebied activiteiten van havenarbeid in de zin van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid – waaronder activiteiten die vreemd zouden zijn aan het laden en lossen van schepen in strikte zin – wensen te verrichten, verplicht om enkel een beroep te doen op erkende havenarbeiders?
- 2) Kan het Grondwettelijk Hof, indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, de gevolgen van de in het geding zijnde artikelen 1 en 2 van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid voorlopig handhaven teneinde rechtsonzekerheid en sociale onvrede te voorkomen en de wetgever in staat te stellen ze in overeenstemming te brengen met de uit het recht van de Europese Unie voortvloeiende verplichtingen?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door deKúria (Hongarije) op 26 juni 2019 –
Emberi Erőforrások Minisztériuma/Szent Borbála Kórház**

(Zaak C-491/19)

(2019/C 348/05)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Kúria

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Emberi Erőforrások Minisztériuma

Verwerende partij: Szent Borbála Kórház

Prejudiciële vragen

- 1) Zijn in de rechtsbetrekking die voortvloeit uit een subsidieovereenkomst de autoriteiten en bemiddelende instanties van de lidstaten die bevoegd zijn om een procedure wegens een onregelmatigheid in eerste of tweede instantie te behandelen, ook bevoegd om in hun procedures rechtstreeks iedere inbreuk te onderzoeken waarbij de financiële belangen van de begroting van de Europese Unie worden of zouden kunnen worden benadeeld, en zijn zij, zo nodig, verplicht om een financiële correctie toe te passen, gelet op verordening (EG) nr. 1083/2006 ⁽¹⁾ van de Raad van 11 juli 2006 houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999, met name in het kader van het controlemechanisme als neergelegd in de artikelen 60, 70 en 98 daarvan?
- 2) Vormt een nationale procedurele regeling of de uitlegging daarvan in de rechtspraak, volgens welke de niet-nakoming van een subsidieovereenkomst in de vorm van een inbreuk op de wetgeving inzake overheidsopdrachten (onregelmatigheid) alleen kan worden vastgesteld, en iedere burgerlijke rechtsvordering die daaruit voortvloeit alleen kan worden ingesteld, wanneer de arbitragecommissie of een rechter die van het tegen het besluit van de arbitragecommissie ingestelde beroep kennis neemt de inbreuk definitief heeft vastgesteld, een voldoende doeltreffende bescherming van de financiële belangen van de Unie?
- 3) Als de inbreuk op de wetgeving inzake overheidsopdrachten een onregelmatigheid oplevert, maar er geen procedure is ingesteld bij de arbitragecommissie, is de rechter die kennis neemt van de burgerlijke rechtsvorderingen inzake de nakoming van de subsidieovereenkomst dan bevoegd om de onregelmatigheid inzake overheidsopdrachten vast te stellen, wanneer hij de niet-nakoming van de overeenkomst onderzoekt?

⁽¹⁾ PB 2006, L 210, blz. 25.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 3 juli
2019 – Bondsrepubliek Duitsland/XT**

(Zaak C-507/19)

(2019/C 348/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Verwerende partij: XT

Prejudiciële vragen

- 1) Moet bij de beoordeling of een staatloze Palestijn niet langer bescherming of bijstand geniet als bedoeld in artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU ⁽¹⁾, in territoriaal opzicht alleen worden aangeknoopt bij de betrokken operationele zone (Gazastrook, Jordanië, Libanon, Syrië of Westelijke Jordaanoever) waar de staatloze voor zijn vertrek uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn werkelijke verblijfplaats had (in casu: Syrië), of moet ook rekening worden gehouden met verdere operationele zones die onder het mandaat van de UNRWA vallen?
- 2) Indien niet alleen moet worden aangeknoopt bij de operationele zone waar de betrokkene voor zijn vertrek zijn werkelijke verblijfplaats had, moet dan in elk geval rekening worden gehouden met alle operationele zones van het mandaatgebied, zonder dat daarvoor aan nadere voorwaarden dient te zijn voldaan? Zo nee, moet alleen rekening worden gehouden met andere operationele zones voor zover de staatloze daarmee een wezenlijke (territoriale) band heeft? Vereist een dergelijke wezenlijke band dat de betrokkene er – ten tijde van zijn vertrek of op een vroeger tijdstip – zijn gewone verblijfplaats had? Moeten bij de beoordeling van het bestaan van een wezenlijke (territoriale) band verdere omstandigheden in aanmerking worden genomen? Zo ja, welke? Is het van belang of de staatloze op het tijdstip van vertrek uit het mandaatgebied van de UNRWA de mogelijkheid heeft zich naar de desbetreffende operationele zone te begeven en dit redelijkerwijs van hem kan worden verwacht?
- 3) Heeft een staatloze die uit het mandaatgebied van de UNRWA vertrekt omdat hij in de operationele zone waar hij zijn werkelijke verblijfplaats heeft in een zeer precare persoonlijke situatie verkeert, en de UNRWA niet in staat is hem daar bescherming of bijstand te verlenen, ook van rechtswege recht op de voorzieningen uit hoofde van richtlijn 2011/95/EU in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van die richtlijn wanneer hij zich vóór zijn vertrek naar deze operationele zone heeft begeven zonder dat hij in de operationele zone waar hij zijn vorige verblijfplaats had in een zeer precare persoonlijke situatie verkeerde en zonder dat hij er, gezien de omstandigheden ten tijde van zijn verplaatsing, op kon rekenen dat de UNRWA hem in de operationele zone waarnaar hij zich begaf, bescherming of bijstand zou verlenen of dat hij binnen afzienbare tijd zou kunnen terugkeren naar de operationele zone waar hij tot dan toe verbleef?
- 4) Moet bij de beoordeling of een staatloze is uitgesloten van de verlening van de vluchtelingenstatus van rechtswege op grond van het feit dat vanwege zijn vertrek uit het mandaatgebied van de UNRWA niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU, alleen worden aangeknoopt bij de operationele zone waar hij zijn laatste gewone verblijfplaats had? Zo nee, moet daarnaast op parallelle wijze rekening worden gehouden met de zones die in verband met de tweede vraag in aanmerking moeten worden genomen voor het tijdstip van vertrek? Aan de hand van welke criteria dient te worden bepaald met welke zones rekening moet worden gehouden op het tijdstip van de beslissing over het verzoek [om internationale bescherming]? Is het voor de niet-ervulling van de voorwaarden van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU vereist dat de overheids- of semi-overheidsinstanties in de desbetreffende operationele zone bereid zijn de staatloze over dan wel terug te nemen?
- 5) Ingeval de operationele zone waar de betrokkene zijn (laatste) gewone verblijfplaats had van belang is om te kunnen uitmaken of al dan niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95/EU, aan de hand van welke criteria dient de gewone verblijfplaats dan te worden vastgesteld? Is hiervoor een rechtmatig verblijf met instemming van de lidstaat van verblijf vereist? Zo nee, is hiervoor ten minste vereist dat het verblijf van de betrokken staatloze door de bevoegde instanties in de operationele zone bewust wordt gedoogd? Indien dit laatste het geval is, moeten de bevoegde instanties dan concreet kennis hebben van de aanwezigheid van het staatloze individu of volstaat de omstandigheid dat de betrokkene behoort tot een bredere groep personen waarvan het verblijf bewust wordt gedoogd? Indien dat niet het geval is, volstaat dan reeds een langdurig werkelijk verblijf?

⁽¹⁾ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Potsdam (Duitsland) op 11 juli 2019 –
Möbel Kraft GmbH & Co. KG/ML**

(Zaak C-529/19)

(2019/C 348/07)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Potsdam

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Möbel Kraft GmbH & Co. KG

Verwerende partij: ML

Prejudiciële vraag

Is het herroepingsrecht ook op grond van artikel 16, onder c), van de consumentenrichtlijn (richtlijn 2011/83/EU) ⁽¹⁾ uitgesloten wanneer de goederen volgens de specificaties van de klant worden vervaardigd, maar de verkoper nog niet met de productie is begonnen en de verkoper zelf de goederen bij de klant zou hebben aangepast in plaats van dit door derden te laten doen? Is het antwoord afhankelijk van de vraag of het mogelijk was om de goederen terug te brengen in de staat waarin zij zich vóór de individualisering bevonden, mits geringe demontagekosten ter hoogte van ongeveer 5 % van de waarde van de goederen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB 2011, L 304, blz. 64).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 16 juli 2019 –
WV/Landkreis Harburg**

(Zaak C-540/19)

(2019/C 348/08)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: WV

Verwerende partij: Landkreis Harburg

Prejudiciële vraag

Kan een openbaar lichaam dat krachtens publiekrechtelijke bepalingen aan een onderhoudsgerechtigde sociale bijstand heeft verleend, zich op grond van artikel 3, onder b), van verordening nr. 4/2009⁽¹⁾ wenden tot het bevoegde gerecht van de plaats waar de onderhoudsgerechtigde zijn gewone verblijfplaats heeft, wanneer het jegens de onderhoudsplichtige regres uitoefent op grond van een wettelijke cessie waarbij de burgerrechtelijke onderhoudsvordering aan dit openbaar lichaam is overgegaan als gevolg van socialebijstandsverlening?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 4/2009 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van (PB 2009, L 7, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 16 juli 2019 – BZ/Westerwaldkreis

(Zaak C-546/19)

(2019/C 348/09)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BZ

Verwerende partij: Westerwaldkreis

Prejudiciële vragen

- 1) a. Valt een inreisverbod dat aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd wegens „niet-migratiegerelateerde” redenen, in ieder geval binnen de werkingssfeer van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven⁽¹⁾, wanneer de lidstaat geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid bedoeld in artikel 2, lid 2, onder b), van deze richtlijn?
- b. Indien de eerste prejudiciële vraag, onder a), ontkennend wordt beantwoord: valt een dergelijk inreisverbod evenmin onder richtlijn 2008/115/EG wanneer de onderdaan van een derde land reeds los van een tegen hem vastgestelde uitwijzingsbeschikking, waaraan het inreisverbod is gekoppeld, illegaal op het grondgebied verblijft en derhalve eigenlijk binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt?
- c. Behoort tot de om „niet-migratiegerelateerde” redenen opgelegde inreisverboden een inreisverbod dat wordt opgelegd in verband met een uitwijzing die is bevolen om redenen van openbare veiligheid en orde (in casu: alleen om algemeen preventieve redenen ter bestrijding van terrorisme)?

- 2) Indien de eerste prejudiciële vraag aldus wordt beantwoord dat het onderhavige inreisverbod binnen de werkingssfeer van richtlijn 2008/115/EG valt:
- a. Leidt de administratieve opheffing van het terugkeerbesluit (in casu: bedreiging met verwijdering) ertoe dat een gelijktijdig daarmee opgelegd inreisverbod in de zin van artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115/EG onrechtmatig wordt?
  - b. Treedt dat rechtsgevolg eveneens in wanneer de aan het terugkeerbesluit voorafgaande administratieve uitwijzingsbeschikking definitief is (geworden)?

(¹) PB 2008, L 348, blz. 98.

Beroep ingesteld op 22 juli 2019 – Commissie/Spanje

(Zaak C-559/19)

(2019/C 348/10)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: C. Hermes, E. Manhaeve en E. Sanfrutos Cano, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de maatregelen te hebben getroffen die nodig zijn om te voorkomen dat de toestand van grondwaterlichamen in de regio Doñana achteruitgaat, door geen nadere karakterisering te hebben gemaakt van de grondwaterlichamen waarvan is vastgesteld dat zij gevaar lopen en ook niet de benodigde maatregelen in kaart te brengen, en door in het maatregelenprogramma van het stroomgebiedbeheerplan voor de Guadalquivir-rivier geen adequate basis- en aanvullende maatregelen te hebben opgenomen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens (i) artikel 4, lid 1, onder b), gelezen in samenhang met artikel 1, onder a), en punt 2.1.2 van bijlage V, (ii) artikel 5, gelezen in samenhang met punt 2.2 van bijlage II, en (iii) artikel 11, lid 1, lid 3, onder a), c) en e), en lid 4, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (¹);
- vaststellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de maatregelen te hebben genomen die geschikt zijn om te voorkomen dat zich een verslechtering voordoet van de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten die ten grondslag lagen aan de aanwijzing van de aan de orde zijnde gebieden (SBZ/GCB ES0000024 Doñana, SBZ/GCB ES6150009 Doñana Norte y Oeste en SBZ ES6150012 Dehesa del Estero y Montes de Moguer), niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 6, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 7, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (²);
- het Koninkrijk Spanje verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- 1) *Niet-nakoming van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 4, lid 1, onder b), van richtlijn 2000/60, gelezen in samenhang met artikel 1, onder a), en punt 2.1.2 van bijlage V*

Artikel 4, lid 1, onder b), van richtlijn 2000/60 legt lidstaten de verplichting op om de achteruitgang van de toestand van alle grondwaterlichamen te voorkomen. Deze bepaling moet in samenhang worden gelezen met artikel 1, onder a), waarin wordt aangegeven welke milieudoelstellingen de lidstaten moeten bereiken voor grondwater, en punt 2.1.2 van bijlage V, waaruit blijkt waarop de goede kwantitatieve toestand van het grondwater betrekking heeft. Volgens de Commissie heeft het Koninkrijk Spanje niet de maatregelen getroffen die nodig zijn om te voorkomen dat de toestand van grondwaterlichamen in de regio Doñana achteruitgaat door overonttrekking. De Commissie komt om die reden tot de slotsom dat het Koninkrijk Spanje niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 4, lid 1, onder b), van richtlijn 2000/60, gelezen in samenhang met artikel 1, onder a), en punt 2.1.2 van bijlage V.

- 2) *Niet-nakoming van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 5 van richtlijn 2000/60, gelezen in samenhang met punt 2.2 van bijlage II*

Artikel 5 van richtlijn 2000/60 bevat de voor stroomgebieden te volgen procedure, waarbij steeds een analyse van de kenmerken van het stroomgebied, een beoordeling van de effecten van menselijke activiteiten op de toestand van het oppervlaktewater en op het grondwater, en een economische analyse van het watergebruik moeten worden uitgevoerd. Wordt er na de eerste karakterisering vastgesteld dat een grondwaterlichaam gevaar loopt, dan moeten de lidstaten overeenkomstig punt 2.2 van bijlage II bij de richtlijn een nadere karakterisering maken. Volgens de Commissie heeft het Koninkrijk Spanje artikel 5, lid 1, van richtlijn 2000/60, gelezen in samenhang met punt 2.2 van bijlage II, niet juist toegepast door geen nadere karakterisering te hebben gemaakt van de grondwaterlichamen in de regio Doñana waarvan is vastgesteld dat zij gevaar lopen, en ook niet de benodigde maatregelen in kaart te brengen. De Commissie komt om die reden tot de slotsom dat het Koninkrijk Spanje niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 5 van richtlijn 2000/60, gelezen in samenhang met punt 2.2 van bijlage II.

- 3) *Niet-nakoming van artikel 11, lid 1, lid 3, onder a), c) en e), en lid 4 van richtlijn 2000/60*

Volgens artikel 11, lid 1, van richtlijn 2000/60 „[draagt] [e]lke lidstaat [...] er zorg voor dat voor elk stroomgebiedsdistrict of voor het op zijn grondgebied gelegen deel van een internationaal stroomgebiedsdistrict, een maatregelenprogramma wordt opgesteld waarin rekening is gehouden met de resultaten van de krachtens artikel 5 voorgeschreven analyses, teneinde de doelstellingen van artikel 4 te verwezenlijken”. Artikel 11, lid 3, onder a), c) en e), bevat een aantal basismaatregelen die moeten worden opgenomen in dat maatregelenprogramma. Artikel 11, lid 4, ziet op aanvullende maatregelen. Dat zijn de maatregelen die worden ontworpen en uitgevoerd in aanvulling op de basismaatregelen. Volgens de Commissie heeft het Koninkrijk Spanje in het maatregelenprogramma van het stroomgebiedbeheerplan voor de Guadalquivir-rivier geen adequate basis- en aanvullende maatregelen opgenomen en heeft het om die reden niet voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 11, lid 1, lid 3, onder a), c) en e), en lid 4, van richtlijn 2000/60.

- 4) *Niet-nakoming van artikel 6, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 7, van richtlijn 92/43*

Artikel 6, lid 2, van richtlijn 92/43 bevat op basis van het preventiebeginsel een algemene beschermingsplicht die inhoudt dat habitats en soorten waarvoor een gebied is aangewezen, worden beschermd tegen verslechtingen en verstoringen die significant afbreuk kunnen doen aan de doelstellingen van de richtlijn. Volgens artikel 7 van die richtlijn geldt deze beschermingsplicht ook voor gebieden die krachtens richtlijn 79/409/EEG [van de Raad van 2 april 1979] inzake het behoud van de vogelstand ⁽³⁾ zijn aangewezen als speciale beschermingszones (SBZ's) voor vogels. De Commissie stelt zich op het standpunt dat het Koninkrijk Spanje, door niet de maatregelen te hebben genomen die geschikt zijn om te voorkomen dat zich een verslechtering voordoet van de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten die ten grondslag lagen aan de aanwijzing van de gebieden SBZ/GCB ES0000024 Doñana, SBZ/GCB ES6150009 Doñana Norte y Oeste en SBZ ES6150012 Dehesa del Estero y Montes de Moguer, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 6, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 7, van richtlijn 92/43.

⁽¹⁾ PB 2000, L 327, blz. 1.

⁽²⁾ PB 1992, L 206, blz. 7.

⁽³⁾ PB 1979, L 103, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 6 augustus 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 27 juni 2019 in zaak T-20/17, Hongarije/Commissie

(Zaak C-596/19 P)

(2019/C 348/11)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: V. Bottka en P.-J. Loewenthal, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Hongarije, Republiek Polen

Conclusies

- het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 27 juni 2019 in zaak T-20/17, Hongarije/Commissie, vernietigen;
- het tweede en het derde middel van het door Hongarije bij het Gerecht ingestelde beroep, waarmee schending van de motiveeringsplicht en misbruik van bevoegdheid worden aangevoerd, afwijzen, en Hongarije verwijzen in de kosten, zowel die van de procedure in eerste aanleg als die van de procedure in hogere voorziening;
- subsidiair, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor afdoening van de nog niet onderzochte middelen en de beslissing over de kosten van de procedure in eerste aanleg en die van de procedure in hogere voorziening aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar eerste middel stelt de Commissie dat het Gerecht artikel 107, lid 1, VWEU heeft geschonden door te oordelen dat de progressieve tariefstructuur van de Hongaarse advertentiebelasting niet selectief is. De Commissie baseert dit argument op drie gronden:

- In de eerste plaats heeft het Gerecht in de punten 78 tot en met 83 van het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste opvatting door te oordelen dat de Commissie bij de vaststelling van het referentiestelsel ten onrechte de progressieve tarieven van de Hongaarse advertentiebelasting heeft uitgesloten. Anders dan het Gerecht heeft geoordeeld, is de benadering van de Commissie in haar besluit verenigbaar met de rechtspraak. Bijgevolg heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de vaststelling van het referentiestelsel.
- In de tweede plaats heeft het Gerecht in de punten 84 tot en met 90 van het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste opvatting door te oordelen dat de Commissie de doelstelling van de advertentiebelasting – aan de hand waarvan de vergelijkbaarheid moet worden getoetst – onjuist heeft omschreven. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het enige element dat relevant is voor de beoordeling van de vergelijkbaarheid, de heffingsgrondslag van de maatregel, namelijk de fiscale doelstelling die door het belastbare feit wordt bepaald. Andere doelstellingen, zoals de financiële draagkracht, zijn alleen relevant om te beoordelen of een door de belasting gemaakt onderscheid objectief gerechtvaardigd is, mits deze doelstellingen inherent zijn aan de aard van de belasting. Bijgevolg heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door bij de beoordeling van de vergelijkbaarheid een vermeende herverdelingsdoelstelling van de advertentiebelasting in aanmerking te nemen.

- In de derde plaats heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste opvatting door in de punten 91 tot en met 105 van het bestreden arrest vast te stellen dat de Commissie ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat de herverdelingsdoelstelling geen rechtvaardiging vormt voor de progressieve aard van de omzetbelasting. Het oordeel van het Gerecht dat de Hongaarse advertentiebelasting niet-discriminerend is en een herverdelingsdoelstelling dient, berust op de onjuiste aanname dat ondernemingen met een hoge omzet noodzakelijkerwijs winstgevender zijn dan ondernemingen met een lagere omzet. Aldus heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door ter rechtvaardiging van het door de belasting gemaakte onderscheid een doelstelling te aanvaarden die niet inherent is aan de aard van deze belasting. Door deze onjuiste aanname heeft het Gerecht bovendien ten onrechte de bewijslast omgekeerd en de Commissie verplicht om aan te tonen dat de door de Hongaarse advertentiebelasting vastgestelde tarieven niet kunnen worden gerechtvaardigd door de vermeende herverdelingsdoelstelling.

Met haar tweede middel voert de Commissie aan dat het Gerecht artikel 107, lid 1, VWEU heeft geschonden door te oordelen dat de aftrekbaarheid van 50 % van de verliezen niet selectief is. In de eerste plaats is de maatregel niet verenigbaar met het referentiestelsel waarvan hij geacht wordt deel uit te maken, aangezien deze maatregel het voor de belastingplichtigen mogelijk maakt om de overgedragen verliezen af te trekken op basis van de omzet, die geen afspiegeling is van de winst van de onderneming. In de tweede plaats is de maatregel, anders dan het Gerecht oordeelt, niet algemeen van aard en hangt hij niet af van toevallige omstandigheden. Integendeel, de begunstigten van de maatregel met betrekking tot het voorgaande belastingjaar hadden bij de invoering van de belasting kunnen worden geïdentificeerd.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Špecializovaný trestný súd (Slowakije) op 9 augustus 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF

(Zaak C-603/19)

(2019/C 348/12)

Procestaal: Slowaaks

Verwijzende rechter

Špecializovaný trestný súd

Partijen in het hoofdgeding

Aanklager: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Strafzaak tegen: TG, UF

Prejudiciële vragen

- 1) Is richtlijn (EU) 2012/29⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, ten aanzien van de rechten (hoofdzakelijk het recht om actief aan de strafprocedure deel te nemen en het recht op schadevergoeding in de strafprocedure), die naar hun aard niet alleen aan natuurlijke personen als bewuste wezens toekomen, ook van toepassing op rechtspersonen en de staat, dat wil zeggen nationale autoriteiten, indien het nationale recht erkent dat zij in de strafprocedure als benadeelde persoon kunnen worden aangemerkt?
- 2) Zijn een regeling en een beslissingspraktijk⁽²⁾ volgens welke de staat zich niet in een strafprocedure kan voegen om vergoeding te vorderen voor de schade die hem door het frauduleuze gedrag van de beklaagde is berokkend, waardoor middelen uit de begroting van de Europese Unie zijn verduisterd, en evenmin overeenkomstig § 256, lid 3, van het wetboek van strafvordering beroep kan instellen tegen de beslissing van de rechter dat de staat, ofwel de overheidsinstantie die hem vertegenwoordigt, niet tot de terechtzitting wordt toegelaten om als benadeelde schadevergoeding te vorderen, en evenmin van andere soorten procedures gebruik kan maken om zijn recht op schadevergoeding op de verdachte uit te oefenen, met als gevolg dat ook de uitoefening van zijn recht op schadevergoeding op het vermogen en de vermogensrechten van de verdachte overeenkomstig § 50 van het wetboek van strafvordering niet kan worden gewaarborgd, waardoor dit recht feitelijk niet-opeisbaar wordt, verenigbaar

met de artikelen 17 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 325 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en artikel 38, lid 1, onder h), van verordening (EG) nr. 1260/99 ⁽³⁾ van de Raad van 21 juni 1999, gelezen in samenhang met verordening (EG) nr. 1681/94 ⁽⁴⁾ van de Commissie van 11 juli 1994?

- 3) Moet het begrip „eenzelfde onderneming” als bedoeld in artikel 2 van verordening (EG) nr. 994/98 ⁽⁵⁾ van de Raad van 7 mei 1998, gelezen in samenhang met artikel 2, lid 2, van verordening (EG) nr. 69/2001 ⁽⁶⁾ van de Commissie van 12 januari 2001, uitsluitend in formele zin worden uitgelegd, te weten dat het noodzakelijk en toereikend is vast te stellen of de betrokken vennootschappen op grond van de nationale rechtsorde zelfstandige rechtspersoonlijkheid hebben, zodat aan elk van deze vennootschappen staatssteun ter waarde van 100 000 EUR kan worden toegekend, of geldt als beslissend criterium dat deze vennootschappen – die in handen van dezelfde personen zijn – feitelijk functioneren en worden bestuurd alsof het een reeks door een moederonderneming beheerde dochterondernemingen betreft, ondanks dat naar nationaal recht elk daarvan eigen rechtspersoonlijkheid heeft, zodat zij moeten worden aangemerkt als „eenzelfde onderneming” en als zodanig slechts eenmaal staatssteun tot 100 000 EUR kunnen ontvangen?
- 4) Omvat in het Verdrag betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Europese Unie ⁽⁷⁾ van 26 juli 1995 [te vergoeden] het begrip „schade” uitsluitend het deel van de door verduistering verkregen middelen dat rechtstreeks verband houdt met het frauduleuze gedrag, of ook de kosten die daadwerkelijk zijn gemaakt en naar waarheid met bewijs zijn gestaafd en het gebruik van de bijdrage, indien uit het bewijs blijkt dat deze kosten noodzakelijk waren om het frauduleuze gedrag te verhullen, te zorgen dat het frauduleuze gedrag zo laat mogelijk werd ontdekt en het volledige bedrag van de toegekende staatssteun te verkrijgen?

(1) Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van kaderbesluit 2001/220/JBZ (PB 2012, L 315, blz. 57).

(2) Rechtsopvatting van de sector strafrecht van de Najvyšší súd Slovenskej republiky (hoogste rechterlijke instantie van de Slowaakse Republiek) van 29 november 2017.

(3) Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen (PB 1999, L 161, blz. 1).

(4) Verordening (EG) nr. 1681/94 van de Commissie van 11 juli 1994 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het structuurbeleid en terugvordering van in dat kader onverschuldigd betaalde bedragen, alsmede betreffende de inrichting van een informatiesysteem op dit gebied (PB 1994, L 178, blz. 43).

(5) Verordening (EG) nr. 994/98 van de Raad van 7 mei 1998 betreffende de toepassing van de artikelen 92 en 93 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap op bepaalde soorten van horizontale steunmaatregelen (PB 1998, L 142, blz. 1).

(6) Verordening (EG) nr. 69/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op de minimis-steun (PB 2001, L 10, blz. 30).

(7) Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (PB 1995, C 316, blz. 48).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Frankrijk)
op 13 augustus 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE**

(Zaak C-609/19)

(2019/C 348/13)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BNP Paribas Personal Finance SA

Verwerende partij: VE

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het eigenlijke voorwerp van een lening in vreemde valuta die moet worden terugbetaald in nationale valuta, wordt gevormd door – niet afzonderlijk beschouwbare – bedingen tot vaststelling van terugbetalingen in vaste termijnen die met voorrang worden aangewend voor de betaling van de rente en die voorzien in de verlenging van de looptijd van de overeenkomst en de verhoging van de aflossingen ter betaling van het schuldsaldo van de rekening, welk saldo aanzienlijk [kan] stijgen ten gevolge van de schommelingen in de wisselkoers?

- 2) Moet artikel 3, lid 1, van richtlijn 93/13 aldus worden uitgelegd dat bedingen waarin vaste termijnbetalingen zijn opgenomen die met voorrang worden aangewend voor de betaling van de rente en die voorzien in [de] verlenging van de [looptijd] van de overeenkomst en de verhoging van de aflossingen ter betaling van het schuldsaldo van de rekening, dat aanzienlijk kan stijgen als gevolg van schommelingen in de wisselkoers, het evenwicht tussen de rechten en verplichtingen van de partijen bij de overeenkomst aanzienlijk verstoren, met name doordat zij de consument aan een onevenredig wisselkoersrisico blootstellen?
- 3) Moet artikel 4 van richtlijn 93/13 aldus worden uitgelegd dat het duidelijke en begrijpelijke karakter van de bedingen van een in vreemde valuta luidende leningovereenkomst die in nationale valuta moet worden terugbetaald, moet worden beoordeeld met inaanmerkingneming, op het moment waarop de overeenkomst is gesloten, van de voorzienbare economische context, in casu de gevolgen van de economische problemen in de jaren 2007 tot en met 2009 voor de schommelingen in de wisselkoersen, rekening houdend met de deskundigheid en kennis van de professionele kredietverstrekker en zijn goede trouw?
- 4) Moet artikel 4 van richtlijn 93/13 aldus worden uitgelegd dat het duidelijke en begrijpelijke karakter van de bedingen van een in vreemde valuta luidende leningovereenkomst die in nationale valuta moet worden terugbetaald, wordt beoordeeld door na te gaan of de kredietgever, die [over] professionele deskundigheid en kennis beschikt, aan de consument louter objectieve en abstracte – waaronder becijferde – inlichtingen heeft verstrekt, die geen rekening houden met de economische context die van invloed kan zijn op de schommelingen in de wisselkoersen?

(¹) Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Hogere voorziening, ingesteld op 21 augustus 2019 door Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 28 juni 2019 in zaak T-64/18, Alfamicro/Commissie

(Zaak C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Procestaal: Portugees

Partijen

Rekwirante: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (vertegenwoordigers: G. Gentil Anastácio en D. Pirra Xarepe, advogados, en M. Stock da Cunha, advogada estagiária)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht in zaak T-64/18 (¹);
- nietigverklaring van besluit C (2017) 8839 final van de Commissie van 13 december 2017;
- verwijzing van de Europese Commissie in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens rekwirante ontstaat een contractuele schuldvordering uit de overeenkomst zelf die daaraan ten grondslag ligt. Bijgevolg kon de Commissie weliswaar haar aanspraken geldend maken in de declaratoire vordering, wat zij niet heeft gedaan, maar zij kan dan na de uitspraak geen uitvoerbare titels uitvaardigen voor de niet in aanmerking komende verschuldigde bedragen.

De Commissie heeft misbruik gemaakt van haar bevoegdheid.

In het declaratoir arrest (T-831/14) (²), heeft het Gerecht uitspraak gedaan over de uit de subsidieovereenkomst voortkomende vordering van de Commissie, en heeft het niet, zoals nu, onrecht uitspraak gedaan over de niet-subsidiabele kosten die verband houden met de periode waarop de audit betrekking heeft.

Het dictum van het arrest met betrekking tot de declaratoire vordering (T-831/14) bevat geen beperkingen met betrekking tot de vordering, de periode of de kosten.

Voor één verplichting, de vordering die verband houdt met de subsidieovereenkomst, is er één uitvoerbare titel.

Het heeft geen zin dat het Gerecht een vordering definitief vaststelt en de schuldeiser daarna stelt dat uiteindelijk niet alle bedragen waren berekend.

Rekwirante stelt dat, vanaf het moment dat er een declaratoire vordering tot vaststelling van de contractuele schuldvordering van de Unie is ingesteld, het voor de Commissie verboden is om uitvoerbare titels uit te vaardigen zonder dat daarbij wordt verwezen naar het arrest van het Gerecht.

Wanneer de declaratoire vordering de contractuele schuldvordering van de Commissie jegens de schuldenaar tot voorwerp heeft, sluit de bevoegdheid van het Gerecht om de vordering vast te stellen de bevoegdheid van de Commissie uit om uitvoerbare titels uit te vaardigen die niet op het arrest zijn gebaseerd.

(¹) EU:T:2019:453.

(²) Zaak C-14/18 P.

Hogere voorziening ingesteld op 27 augustus 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer, uitgebreid) van 18 juni 2019 in zaak T-624/15, European Food e.a./Commissie

(Zaak C-638/19 P)

(2019/C 348/15)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Maxian Rusche, gemachtigde, P.-J. Loewenthal, gemachtigde)

Andere partijen in de procedure: European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL, Scandic Distilleries SA, Ioan Micula, Viorel Micula, European Drinks SA, Rien Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL, West Leasing International SRL, Koninkrijk Spanje en Hongarije

Conclusies

- het arrest van het Gerecht (Tweede kamer, uitgebreid) van 18 juni 2019 in de gevoegde zaken T-624/15, T-694/15 en T-704/15, European Food e.a./Commissie (¹) vernietigen;
- het eerste onderdeel van het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel in zaak T-704/15 afwijzen;
- het eerste en tweede onderdeel van het tweede middel in zaken T-624/15 en T-694/15 afwijzen;
- de gevoegde zaken T-624/15, T-694/15 en T-704/15 terugverwijzen naar het Gerecht voor de beslissing over de middelen waarover nog geen uitspraak is gedaan; en
- de beslissing omtrent de kosten van de procedures in eerste aanleg en de hogere voorziening aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het eerste middel voert de Commissie aan dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door artikel 108 VWEU en/of bijlage V, hoofdstuk 2, bij de Toetredingsakte van Roemenië (²) onjuist uit te leggen en toe te passen, en dat het Gerecht de feiten juridisch onjuist heeft gekwalificeerd, door tot de slotsom te komen dat de Commissie niet bevoegd was om het bestreden besluit (³) vast te stellen.

- Primair voert de Commissie aan dat het Gerecht ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat de door Roemenië aan Ioan en Viorel Micula, investeerders met Zweedse nationaliteit, en drie Roemeense vennootschappen waarover zij de controle hebben (hierna: „Micula e.a.”) toegekende steunmaatregel neerkomt op de afschaffing van de stimuleringsregeling op 22 februari 2005. Het is veeleer middels de betaling door Roemenië van de voor de afschaffing van die regeling toegekende schadevergoeding, die na de toetreding tot de Unie plaatsvond, dat steun is toegekend aan Micula e.a.
- Subsidiair voert de Commissie aan dat, zelfs al was het Gerecht terecht tot de slotsom gekomen dat de steunmaatregel neerkomt op de afschaffing door Roemenië van de stimuleringsregeling (*quod non*), de Commissie nog steeds bevoegd was om het bestreden besluit vast te stellen krachtens bijlage V, hoofdstuk 2, bij de Toetredingsakte van Roemenië.

Met het tweede middel voert de Commissie aan dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door artikel 2 van de Toetredingsakte van Roemenië en de regels betreffende de temporele toepassing van het Unierecht, en/of de Europa-Overeenkomst van 1995 ^(*) onjuist uit te leggen en toe te passen, alsook dat het Gerecht de feiten juridisch onjuist heeft gekwalificeerd door te oordelen dat Unierecht niet van toepassing was op de toegekende schadevergoeding.

- Primair voert de Commissie aan dat het Gerecht ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat Unierecht niet van toepassing was op de toegekende schadevergoeding op grond dat alle omstandigheden die aanleiding hadden gegeven tot die schadevergoeding vóór de toetreding hadden plaatsgevonden. Veeleer vormt de toekenning van de schadevergoeding de grondslag van de toekomstige gevolgen van een situatie die vóór de toetreding is ontstaan in de zin van de regels betreffende de temporele toepassing van het Unierecht.
- Subsidiair voert de Commissie aan dat, zelfs al was het Gerecht terecht tot de slotsom gekomen dat de toekenning van de schadevergoeding niet de grondslag vormde van de toekomstige gevolgen van een situatie die vóór de toetreding was ontstaan (*quod non*), het Unierecht toch van toepassing was op de toegekende schadevergoeding daar de Europa-Overeenkomst van 1995, die deel uitmaakt van het Unierecht, toepasselijk was op alle omstandigheden die aanleiding hadden gegeven tot die schadevergoeding en die vóór de toetreding hadden plaatsgevonden.

Met het derde middel voert de Commissie aan dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door een onjuiste uitlegging van artikel 107, lid 1, VWEU te geven en door artikel 64, lid 1, onder iii), van de Europa-Overeenkomst van 1995 niet toe te passen, door te oordelen dat het bestreden besluit de door het scheidsgerecht toegekende schadevergoeding ten onrechte had gekwalificeerd als een voordeel.

- Ten eerste heeft het Gerecht ten onrechte geoordeeld dat de Commissie niet bevoegd was om het bestreden besluit vast te stellen en dat het Unierecht niet van toepassing was op de toegekende schadevergoeding.
- Ten tweede heeft het Gerecht niet alle argumenten in het bestreden besluit beantwoord waarmee werd aangetoond dat Roemenië een voordeel had toegekend aan Micula e.a. De argumenten waarop niet is ingegaan volstaan als zodanig om te rechtvaardigen dat er sprake was van een voordeel.

⁽¹⁾ EU:T:2019:423

⁽²⁾ Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Republiek Bulgarije en Roemenië en de aanpassing van de Verdragen waarop de Europese Unie is gegrond (PB 2005, L 157, blz. 203, met rectificatie in PB 2011, L 347, blz. 62).

⁽³⁾ Besluit (EU) 2015/1470 van de Commissie van 30 maart 2015 betreffende steunmaatregel SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) ten uitvoer gelegd door Roemenië – Scheidsrechterlijke uitspraak Micula/Roemenië van 11 december 2013 (PB L 232 van 4.9.2015, blz. 43).

⁽⁴⁾ Europa-Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Staten, enerzijds, en Roemenië, anderzijds (PB 1994, L 357, blz. 2).

GERECHT

Beroep ingesteld op 10 juli 2019 – ZU/EDEO

(Zaak T-499/19)

(2019/C 348/16)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: ZU (vertegenwoordiger: C. Bernard-Glanz, advocaat)

Verwerende partij: Europese Dienst voor extern optreden (EDEO)

Conclusies

- nietigverklaring van de besluiten van EDEO van 31 augustus 2018 en 10 januari 2019, waarbij uitvoering is gegeven aan de nota van de medische dienst van 30 augustus 2018, door ziekteverlof af te trekken;
- verwijzing van verweerder in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel: schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, door het opblazen van de kostenramingen, waardoor de verzoekende partij ten onrechte verantwoordelijk wordt gesteld voor het niet verschijnen op een medische controle in Brussel.
2. Tweede middel: misbruik van bevoegdheid waarbij van een aanwijzing van een bewuste intentie blijkt om de verzoekende partij te ondermijnen wegens persoonlijke vooringenomenheid.
3. Derde middel: kennelijk onjuiste beoordeling van de vraag of de rechtstoestand van de verzoekende partij was gewijzigd en verzuim om grondig te analyseren waarom de verzoekende partij verantwoordelijk werd gesteld voor het niet verschijnen op een medische controle.

Beroep ingesteld op 17 augustus 2019 – Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie**(Zaak T-566/19)**

(2019/C 348/17)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Scandlines Danmark ApS (Kopenhagen, Denemarken), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Duitsland) (vertegenwoordiger: L. Sandberg-Mørch, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 22 juli 2019 waarbij het verzoek van de verzoeksters om uitstel – tot en met 5 september 2019 of eind augustus 2019 – van de deadline voor het indienen van opmerkingen in het kader van de formele onderzoeksprocedure in zaak SA. 39078 (2019/C) (ex 2014/N) – Financiering van de vaste verbinding over de Fehmarn Belt, gedeeltelijk is afgewezen;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters twee middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie is haar plicht niet nagekomen tot motivering van haar besluit om geen uitstel van de betrokken deadline toe te staan tot en met 5 september 2019 of 31 augustus 2019 aangezien het bestreden besluit geen motivering voor deze afwijzing bevat of deze hoe dan ook ontoereikend is.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 6, lid 1, van de procedureverordening ⁽¹⁾ geschonden en daarbij ook verzoeksters' recht om als belanghebbende partijen daadwerkelijk deel te nemen aan de formele onderzoeksprocedure in de zaak betreffende steunmaatregel SA.39078, niettegenstaande het naar behoren gerechtvaardigde, gegronde en evenredige verzoek daartoe.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015 L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 23 augustus 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Lacoste (LOVE PINK)**(Zaak T-582/19)**

(2019/C 348/18)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: J. Dickerson, solicitor)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Lacoste SA (Parijs, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk LOVE PINK – inschrijvingsaanvraag nr. 11 853 389

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 27 mei 2019 in zaak R 1078/2018-1

Conclusies

- de bestreden beslissing gedeeltelijk vernietigen, met name voor zover zij betrekking heeft op de in artikel 8, lid 1, onder b), van de verordening inzake het Uniemerkm vermeldde weigeringsgrond;
- inschrijving van Uniemerkaanvraag nr. 11 853 389 toestaan;
- verweerder verwijzen in de kosten van de procedure.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 23 augustus 2019 – Electrolux Home Products/EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE)

(Zaak T-583/19)

(2019/C 348/19)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Electrolux Home Products, Inc. (Charlotte, North Carolina, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: P. Brownlow, solicitor)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: D. Consult (Wattignies, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk FRIGIDAIRE - Uniemerkm nr. 71 241

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 17 juni 2019 in zaak R 166/2018-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- vernietiging van de beslissing van de nietigheidsafdeling van 23 november 2017 in zaak nr. 11921 C waarbij het Uniemerkt met betrekking tot wasdrogers, wasmachines, vaatwasmachines en grote keukenfornuizen vervallen is verklaard;
- handhaving van het ingeschreven Uniemerkt voor wasdrogers, wasmachines, vaatwasmachines en grote keukenfornuizen;
- verwijzing van verweerder in zijn eigen kosten en in die van verzoekster.

Aangevoerde middelen

- De kamer van beroep heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het gebruik van het Uniemerkt, dat is bewezen door verzoeksters verkoop van wasdrogers, wasmachines, vaatwasmachines en grote keukenfornuizen aan in Duitsland en België gelegen legerbases van de Verenigde Staten niet gelijkstaat met gebruik van het Uniemerkt in de zin van artikel 58 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
  - De kamer van beroep heeft artikel 58 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad onjuist toegepast door verzoeksters bewijs van gebruik bestaande in verkopen aan Johann Fouquet GmbH niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de totale omvang van verzoeksters gebruik van het Uniemerkt met betrekking tot wasdrogers, wasmachines, vaatwasmachines en grote keukenfornuizen;
  - De kamer van beroep heeft artikel 58 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad onjuist toegepast door verzoeksters bewijs van gebruik bestaande in gebruik op sociale media niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de totale omvang van verzoeksters gebruik van het Uniemerkt met betrekking tot wasdrogers, wasmachines, vaatwasmachines en grote keukenfornuizen.
-

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL